

KỶ VẬT TÌNH YÊU

Đã thành thói quen, hễ chiều nào không bận vào núi hay lên nương là vợ chồng tôi lại dắt nhau ra đứng ở con dốc đầu bản Díu hướng về sườn dãy Tây Côn Lĩnh cùng ngắm bóng nắng nhạt dần trên thửa ruộng hình trái tim - kỷ vật thiêng liêng do chính bàn tay tôi tạo nên để cầu hôn người con gái của cuộc đời mình. Về ở chung một mái nhà đã mười mấy mùa hoa vòng nở, tháng ngày phải lặn lội sương nắng để lo hạt gạo, hạt ngô nhưng tình yêu của chúng tôi vẫn trẻ trung, đậm thắm, nồng nàn như buổi gặp ban đầu. Tôi vẫn hay chia sẻ với bà con và khách phương xa tò mò muốn được tận mắt chiêm ngưỡng thửa ruộng trái tim rằng: Ruộng nương, lao động và gia đình là cuộc sống của tôi nên việc tạc tình yêu của mình dành cho vợ vào đất núi là để nó được tồn tại mãi mãi...

Tôi mồ côi bố từ năm 3 tuổi, nhà có 6 anh chị em phải dựa cả vào bàn tay thu vén của mẹ nên cuộc sống rất thiếu thốn, vất vả. "Thiếu ngô, gạo thì vào núi đào củ, hái rau", cũng giống bao đứa trẻ La Chí ở bản Díu (xã Thèn Phàng, huyện Xín Mần, tỉnh Hà Giang), chúng tôi lớn lên như cái cây rừng, cặm cụi vỡ đất, dẫn nước vào những khoảnh ruộng bậc thang len lỏi theo các sườn núi. Là người chăm làm, thẳng thắn, được nhiều thiếu nữ trong bản "uôm

lời trao khấn" nhưng khi ấy tôi chỉ thầm thương, trộm nhớ duy nhất một người con gái ở bản Pố Cố bên cạnh mà chưa có cách nào thổ lộ. Phát rẫy, chặt cây, bê đá học dựng tường rào cao ngang mặt với tôi đều là việc nhỏ vậy mà mỗi khi chạm mắt cô ấy, tôi lại như gà khờ, không nói được một lời dù biết người ta cũng đã hiểu lòng mình...

Thế rồi một lần xuống chợ Xín Mần, thấy người ta bán rất nhiều quà tặng dành cho đôi lứa, tôi chợt nảy ra ý tưởng sẽ làm một thửa ruộng hình trái tim để thay lời tỏ tình. Nghĩ là làm, sau vụ đón lúa mang về ngủ bồ, một mình tôi cuốc đất, bê đá, đào đắp rờn rã hết mùa trắng này qua mùa trắng khác, dần tạo nên hình cho thửa ruộng bậc thang của mình. Việc đắp ruộng thì không khó nhưng thách thức lớn nhất là sau mỗi mùa mưa, bao nhiêu đất đá lại đổ đầy vào ruộng, công sức của tôi coi như uổng phí. Cứ mỗi lần như vậy, tôi lại tự nhủ với lòng rằng phải nghĩ cách quyết tâm hoàn thiện bằng được công trình để bảo vệ tình yêu của mình. Rút kinh nghiệm từ những điều mắt thấy, tai nghe, tôi không đắp bờ ruộng bằng đất nữa mà chèn đá vào. Không ít bà con trong bản, nhất là các bạn thanh niên thấy tôi trần lung đội đá thì ai cũng can ngăn, bảo đó là việc vô nghĩa, có người ác ý còn tung tin rằng đầu óc tôi không

binh thường. Bỏ ngoài tai tất cả những lời bàn tán, bằng đôi bàn tay sần sùi, chai sạn nhiều khi tứa máu vì bê đá, từng mét chân ruộng được kê kiên cố của tôi hình thành... Tròn 6 mùa xuân qua đi, cuối cùng cái ngày tôi chờ đợi nhất cũng đến. Đứng ngắm lại sản phẩm được tạo nên bằng biết bao tâm huyết, mồ hôi, công sức của mình, tôi vui đến trào nước mắt. Vậy là đêm hôm đó, khi trăng vừa nhô lên khỏi đỉnh cao nhất của dãy Tây Côn Lĩnh, ngồi trên sườn dốc cao ngắm thửa ruộng hình trái tim đã tràn đầy nước suối nguồn, lấp lánh ánh trăng vàng, người con gái bản bên đã nghẹn ngào nghiêng đầu về phía ngực tôi nhận lời cầu hôn và cùng bàn về một đám cưới tương lai...

Giờ đây, tôi đã có một gia đình hạnh phúc bên người vợ tảo tần, hiền thực cùng 2 cô con gái ngoan ngoãn. Thửa ruộng bậc thang hình trái tim - chứng nhân cho tình yêu của vợ chồng tôi giờ đã thành một ao cá đẹp như tranh trên đỉnh núi, thu hút rất nhiều du khách khắp nơi về chiêm ngưỡng. Và điều mà tôi vui nhất đó chính là cái tên "ruộng tình yêu chú Tinh - cô Vê" mà những đứa trẻ ở đây vẫn tự hào mỗi khi kể về bản Díu của mình...

HÀ PHÚC (ghi)